

Arrest

nr. 128 816 van 4 september 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen
 3) X
 4) X
 5) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 25 april 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekende partijen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

naam : K.

voornaam : J.

geboortedatum : 06.01.1991

geboorteplaats : Edlib

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 06.02.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België, samen met haar echtgenoot, A. A. A. en zijn zus A. M. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 06.02.2014 blijkt overigens dat reeds op 15.01.2014 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Spanje.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 10.02.2014 en stelde daarbij Syrië verlaten te hebben in 2012 verlaten te hebben en via Libanon naar Egypte gereisd te zijn, waar ze ongeveer een jaar zou verbleven hebben. Vervolgens zou de betrokkene naar Algerije gereisd zijn, waar ze ongeveer drie maanden zou verbleven hebben. Daarna zou de betrokkene ongeveer een maand in Marokko verbleven hebben, waarna ze naar Spanje zou gereisd zijn. De betrokkene stelt Spanje na ongeveer 4 maanden verlaten te hebben en via Frankrijk naar België gereisd te zijn, waar ze op 31.01.2014 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij haar gehoor ook aan dat haar vingerafdrukken genomen werden in Melilla (Spanje) op 15.01.2014, maar dat zij er geen asielaanvraag heeft ingediend.

Gezien bovengenoemde Eurodacresultaten en de verklaringen van de betrokkene, werd op 21.02.2014 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene over te nemen. Dit overnameverzoek werd op 21.04.2014 door de Spaanse instanties ingewilligd op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013. We merken op dat het overnameverzoek voor de echtgenoot van de betrokkene, A.A.A. (..), hun drie minderjarige kinderen Abdul Hadi, Khedr en Kheiro, en de schoonzus van de betrokkene, A. M. (..), eveneens door de Spaanse instanties werd ingewilligd op 21.04.2014.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde daaromtrent dat het de keuze was van haar echtgenoot om naar België te komen en dat zij als vrouw haar man moet volgen.

De betrokkene gaf tevens aan niet naar Spanje of Italië te kunnen gaan, omdat dit arme landen zijn. De betrokkene stelde echter in Spanje persoonlijk geen problemen gekend te hebben wat betreft opvang of behandeling.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Desalniettemin maakte de betrokkene tijdens het gehoor geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Spanje in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Zij stelde immers enkel niet naar Spanje of Italië te kunnen gaan omdat dit arme landen zouden zijn; een bewering die de betrokkene niet met concrete elementen en/of bewijzen kan staven. Doch stelde de betrokkene expliciet persoonlijk geen problemen gekend te hebben in Spanje wat betreft opvang of behandeling.

We wijzen er ook op dat de Spaanse autoriteiten op 21.04.2014 instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht naar Spanje de mogelijkheid zal hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten behandelen een verzoek om internationale bescherming volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt een verzoek om internationale bescherming, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Spanje kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : commente by the State on the report of the Spécial Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013), blijkt overigens dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de

Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asieiverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asieiverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asieiverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tót gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asieiverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asieiverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.

Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

De betrokkene stelde gedurende het gehoor dat zijn twee schoonzussen en schoonbroer tevens in België verblijven. We merken daarbij op dat voor de schoonzus van de betrokkene, Malaka, reeds op 21.04.2014 een overnameakkoord verkregen werd van de Spaanse autoriteiten. Ook voor wat betreft de andere schoonzus van de betrokkene, Amira, werd op 14.04.2014 een overnameakkoord verkregen. Voor de schoonbroer van de betrokkene, Khidr, werd reeds op 04.03.2014 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties.

Nog een andere schoonzus van de betrokkene zou in Frankrijk verblijven. Haar ouders en broer zouden bovendien in Italië verblijven.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook na het gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tót een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (\ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties{4}. (...)”

“(..)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart

te heten(1):

naam : A. A.

voornaam : A.

geboortedatum : 06.01.1983

geboorteplaats : Edlib

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 06.02.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België, samen met zijn echtgenote, K. J. en zijn zus A.M.. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 06.02.2014 blijkt overigens dat reeds op 08.01.2014 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Spanje.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord en stelde daarbij Syrië in 2012 verlaten te hebben en naar Algerije gereisd te zijn, waar hij ongeveer 11 dagen zou verbleven hebben. Vanuit Algerije zou de betrokkene naar Egypte gereisd zijn, waar hij ongeveer een jaar zou verbleven hebben. Vervolgens zou hij teruggekeerd zijn naar Algerije, waar hij opnieuw ongeveer drie maanden zou verbleven hebben. Daarna zou de betrokkene naar Marokko gereisd zijn, waar hij ongeveer een maand zou verbleven hebben. Vanuit Marokko zou de betrokkene naar Spanje gereisd zijn, waar hij ongeveer 4 maanden zou verbleven hebben. Tenslotte zou hij via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 31.01.2014 zou aangekomen zijn.

Gezien bovengenoemde Eurodacresultaten en de verklaringen van de betrokkene, werd op 21.02.2014 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene over te nemen. Dit overnameverzoek werd op 21.04.2014 door de Spaanse instanties ingewilligd op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013. We merken op dat het overnameverzoek voor de echtgenote van de betrokkene, (...) hun drie minderjarige kinderen (...), en de zus van de betrokkene, (...), eveneens door de Spaanse instanties werd ingewilligd op 21.04.2014.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke

Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde daarbij dat familieleden, die in België verblijven en hen aanraadden naar België te komen om asiel te vragen. De betrokkene gaf bij zijn gehoor tevens aan dat Spanje een zeer arm land is en daar geen toekomst is. De betrokkene merkte ook op dat vluchtelingen in Spanje aan hun lot overgelaten worden; dat zij door de autoriteiten van Melilla genegeerd werden en zij constateerden dat anderen (Afrikanen) voorrang hadden op Syriërs.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Voor wat betreft de reden van de betrokkene om naar België te komen, namelijk dat andere familieleden hen dit zouden aangeraden hebben, dient opgemerkt te worden dat dit louter informatie betreft die de betrokkene via derden zou verkregen hebben en hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

We merken tevens op dat de betrokkene niet aannemelijk kan maken dat Spanje een zeer arm land is en daar geen toekomst is of dat vluchtelingen in Spanje aan hun lot overgelaten worden. De betrokkene kan evenmin aantonen dat zij door de autoriteiten van Melilla genegeerd werden of dat zij constateerden dat anderen (Afrikanen) voorrang hadden op de Syriërs. De betrokkene brengt immers geen concrete elementen en/of bewijzen aan die deze beweringen kunnen staven.

Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor ook geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Spanje in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

We wijzen er ook op dat de Spaanse autoriteiten op 21.04.2014 instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht naar Spanje de mogelijkheid zal hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Hij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten behandelen een verzoek om internationale bescherming volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt een verzoek om internationale bescherming, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Spanje kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related

intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Spécial Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013), blijkt overigens dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of t t deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts  en Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu t t gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.

Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen

dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

De betrokkene stelde gedurende het gehoor dat zijn twee zussen en broer tevens in België verblijven. We merken daarbij op dat voor de zus van de betrokkene, Malaka, reeds op 21.04.2014 een overnameakkoord verkregen werd van de Spaanse autoriteiten. Ook voor wat betreft de andere zus van de betrokkene, Amira, werd op 14.04.2014 een overnameakkoord verkregen. Voor de broer van de betrokkene, Khidr, werd reeds op 04.03.2014 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Nog een andere zus van de betrokkene zou in Frankrijk verblijven.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook na het gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties{4}. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

“1.

Aangezien het passend is dat België het verzoek van de familie (..) om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de familie (..) als asielzoekers in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekers uw aandacht wensen te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde

onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat verzoekers in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden
- gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg
- ernstige risico op fysieke aanvallen
- gebrekkige asielwetgeving
- gebrekkige financiële steun
- ernstige overbevolking in de opvangcentra
- gebrek aan toegang tot justitie;

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: "Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations." (Stuk 8);

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderschreef dat: "the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]

[...], concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the 8

policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)" (Stuk 7);

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje wat nog bevestigd word door de European Union Agency For Fundamental rights die het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile » stelt dat :

« C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovénie – les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » (Stuk 3) ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa schendt;

Dat een rapport van de Comission Espanola de ayuda al Refugido, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: ““Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Stuk 6, p.4);

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers;

Dat de levensomstandigheden in de centros waar asielzoekers verblijven mensonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Stuk 4, p.162) ;

Vrije vertaling :

“Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt , en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.”;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van verzoekers zij blootgesteld zouden worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvast van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of verzoekers bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestrede beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien verzoekers voor het eerst asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten.

Dat zij nooit asiel hebben aangevraagd in Spanje zodat zij nog nooit deel hebben uitgemaakt van de groep “asielaanvragers” in Spanje;

Dat verzoekers, toen zij in Spanje waren dus niet blootgesteld werden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, precies omdat ze tot nu toe niet behoorden tot de hierboven vermelde kwetsbare groep;

Dat het simpele feit dat verzoekers niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot haar eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat er trouwens rekening moet worden gehouden met het feit dat de heer A. A. (...) tijdens zijn gehoor wel degelijk onderstreept dat vluchtelingen in Spanje aan hun lot worden overgelaten.

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekers om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoekers om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Spanje wel degelijk is nagegaan en gemotiveerd heeft waarom er geen schending van artikel 3 EVRM voorligt. Inderdaad blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij geen problemen in Spanje gekend hebben wat betreft opvang of behandeling. Integendeel, uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk werden opgevangen en na transit naar het Spaanse vasteland door het Rode Kruis werden opgevangen in Malaga, zodat terecht besloten kan worden dat verzoekende partijen en hun gezin wel degelijk geholpen en opgevangen werden in Spanje. Daar de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij genegeerd werden door de autoriteiten van Melilla en dat Afrikanen voorrang kregen in tegenstrijd zijn met de verklaringen van zijn echtgenote dat zij geen problemen hebben ondervonden wat betreft opvang of behandeling, minstens niet gecorrobooreerd worden door haar verklaringen terzake, is het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dienaangaande oordeelt dat *“We merken tevens op dat de betrokkene niet aannemelijk kan maken dat Spanje een zeer arm land is en daar geen toekomst is of dat vluchtelingen in Spanje aan hun lot overgelaten worden. De betrokkene kan evenmin aantonen dat zij door de autoriteiten van Melilla genegeerd werden of dat zij constateerden dat anderen (Afrikanen) voorrang hadden op de Syriërs. De betrokkene brengt immers geen concrete elementen en/of bewijzen aan die deze beweringen kunnen staven.”*

Door thans in het verzoekschrift te betogen dat Spanje migranten slecht behandelt en zij vrezen slachtoffer te worden van deze slechte behandeling maken zij niet aannemelijk dat de bevindingen van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zijn en dat zij bij terugkeer naar Spanje een behandeling dreigen te ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM.

2.4. Verzoekende partijen halen twee rapporten aan, met name het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van 9 oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers. Verder citeren zij tevens uit een rapport van het European Union Agency for Fundamental Rights alsook uit een rapport van de Commission Espanola de ayuda al Refugido.

De Raad wijst er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden om na analyse daarvan te oordelen dat een terugkeer naar Spanje verzoekende partijen niet onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Zo blijkt dat de het rapport van 9 oktober 2013 waarnaar verzoekende partijen verwijzen, ook door de verwerende partij werd bestudeerd.

Uit het rapport van 9 oktober 2013 alsook uit het rapport van 6 juni 2013, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, blijkt na integrale lezing ervan, dat er inderdaad gewag gemaakt wordt van besparingen in Spanje op allerhande domeinen omwille van de economische crisis. Zo wordt de aandacht gevestigd op het feit dat niet-documenteerde migranten geen toegang meer hebben tot gratis gezondheidszorg. Enkel hoogdringende behandelingen zijn nog gratis beschikbaar. Ook blijkt dat voor

kinderen van deze migranten er wel nog steeds gratis toegang tot de gezondheidszorg wordt voorzien. Er wordt wel gesteld dat dit soms geweigerd kan worden omwille van onwetendheid omtrent de nieuwe wetgeving terzake en dat ook de migranten zelf vaak niet op de hoogte zijn van het feit dat hun kinderen nog steeds gratis toegang hebben tot gezondheidszorg. Gelet op voorgaande kan niet besloten worden dat verzoekende partijen zelf verstoken zullen blijven van noodzakelijke medische hulp indien zij dit nodig zouden hebben. Immers stelden verzoekende partijen geen gezondheidsproblemen te hebben, voorts blijkt uit hun verklaringen dat zij om en bij de 7 000 euro betaald hebben voor hun reis naar Europa en tevens blijkt dat minstens eerste verzoekende partij in het verleden internationale reizen ondernam zodat kan aangenomen worden dat verzoekende partijen geenszins onbemiddeld zijn en indien nodig zelf kunnen instaan voor eventuele medische zorgen. Verder benadrukt de Raad dat de medische zorg voor kinderen in Spanje gratis is evenals hoogdringende medische zorgen. Nu verzoekende partijen via hun raadsman op de hoogte kunnen gesteld worden van de gratis medische zorgen voor kinderen en gratis hoogdringende medische zorgen, bestaat er evenmin een risico dat zij omwille van onwetendheid hiervan verstoken zullen blijven.

Ook het loutere feit dat Spanje bezuinigd heeft op het vlak van hulpprogramma's en financiële hulp maakt niet dat verzoekende partijen aldaar onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Immers wijst de Raad nogmaals op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen waarvan kan aangenomen worden dat ze niet onbemiddeld zijn. Verder blijkt ook dat er nog steeds liefdadigheidsinstellingen bestaan in Spanje die hulp verschaffen.

Verder blijkt uit dit rapport dat er inderdaad ook gewag gemaakt wordt van "ethnic profiling" doch verzoekende partijen laten met hun beperkt citaat na te vermelden dat de Spaanse autoriteiten via de nationale Ombudsman in mei 2013 nieuwe aanbevelingen heeft uitgevaardigd ten aanzien van de ordehandhavingdiensten. Zo werd de politie uitgenodigd een systeem op te zetten dat ervoor zorgt potentiële discriminatie in "stop-and-search" operations te detecteren. Ook werd opleiding van de politie voorgesteld inzake respect voor diversiteit en het controleren van identiteitsgegevens op een niet-discriminatoire manier. Verder werd het opstarten van een klachtenmechanisme aanbevolen voor mensen die beweren slachtoffer geworden te zijn van discriminerende identiteitscontroles. Uit het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat inderdaad diverse stappen in de goede richting zijn gezet (p. 14). Verzoekende partijen wiens identiteitsgegevens, die ingevolge de vraag tot overname aan Spanje, gekend zijn door de Spaanse autoriteiten, maken daarenboven niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zullen worden van een discriminerende identiteitscontrole door de Spaanse ordehandhavingdiensten.

Uit integrale lezing van het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat er in bepaalde centra wel sprake is van overbevolking, doch dat de omstandigheden in deze centra aanvaardbaar waren. Hieruit blijkt geenszins dat alle opvangcentra in Spanje, zoals verzoekende partijen laten uitschijnen, te maken hebben met overbevolking. Bovendien hebben verzoekende partijen zelf vier maanden verbleven in een opvangcentrum in Spanje, meer bepaald Mellila waar blijkens het rapport in februari 2013 sprake was van overbevolking, en hebben zij op geen enkel moment gewag gemaakt van overbevolking aldaar op het moment dat zij er verbleven. Bovendien maakt het rapport ook gewag van een daling van het bewonersaantal in bepaalde centra. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog een arrest van de Raad van 1 augustus 2014, nr. 127 769 neerleggen aangaande een persoon die eveneens in Mellila heeft verbleven, wijst de Raad erop dat zij niet aannemelijk maken dat de feitelijke omstandigheden die deze zaak kenmerken getransponeerd kunnen worden naar de eigen zaak. Immers blijkt dat deze persoon wel degelijk melding had gemaakt bij de verwerende partij van een slechte behandeling in voormeld opvangcentra zonder dat de verwerende partij hierop (adequaat) had geantwoord. In casu herhaalt de Raad echter dat verzoekende partijen, ondanks hun verblijf van vier maanden in dit centrum, op geen enkel ogenblik bij de verwerende partij hun beklag hebben gedaan over een slechte behandeling aldaar, minstens zijn hun verklaringen daaromtrent tegenstrijdig zodat zonder enig verder bewijs de geloofwaardigheid inzake slechte behandeling ontnomen wordt. Bovendien blijkt uit hun verdere verklaringen dat zij na die vier maanden naar Malaga zijn doorgereisd. Los van het feit dat arresten geen precedentswaarde hebben in de continentale rechtstraditie, maken verzoekende partijen in het geheel niet aannemelijk dat de aangehaalde rechtspraak toepasbaar is op hun zaak.

Gelet op het aangehaalde in het rapport van juni 2013 kan geen belang gehecht worden aan het rapport van Migreurop van 2012 waaruit verzoekende partijen citeren nu het rapport van juni 2013 stelt dat de omstandigheden in de opvangcentra aanvaardbaar zijn. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partijen blijkens hun verklaringen niet onbemiddeld zijn en dat zij bovendien hulp hebben gekregen van het Rode Kruis tijdens hun verblijf in Spanje zodat aangenomen kan worden dat, indien nodig, zij zelf kunnen instaan voor de aanschaf van noodzakelijke goederen.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot justitie, worden er voorts wel bezorgdheden geuit over het feit dat niet in alle gevallen gratis juridische dienstverlening wordt voorzien, doch, uit dergelijke vage bemerkingen kan niet opgemaakt worden dat, mede gelet op de persoonlijke (financiële) situatie van verzoekende partijen, zij verstoken zullen blijven van toegang tot justitie indien nodig.

Op basis van de integrale lezing van het rapport van 9 oktober 2013 en het rapport van 6 juni 2013 kan niet aangenomen worden dat verzoekende partijen, gelet op de feitelijke omstandigheden die hun zaak kenmerken, in Spanje onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een uittreksel uit een rapport "Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile" wijst de Raad erop dat, gelet op voorgaande, samen met een lezing van het rapport van 20 juni 2012 inzake Dublin II regulation National Report, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, de Raad slechts kan vaststellen dat asielzoekers wel degelijk geïnformeerd worden in Spanje over de asielprocedure.

2.5. De Raad wijst er daarbij nog op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II (III)-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot verwijzingen naar aantal punctuele tekortkomingen inzake het asielbeleid, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: "systemic flaws", Franstalige versie: "défaillances systémiques").

Er is in het geval van verzoekers dan ook geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Spanje. Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van artikel 17 van de Verordening (EU) nr 604/2013 worden aangenomen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu kan geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

2.8. Verzoekende partijen maken geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER